

чудо се покаяние да покриват, не очертис и търсили около тях причината, на което гръбнака да отдават обяснението; но ги виждали само бесилката.

Нколко стана заед издъкувания слепец, вървях един сакат нещастник, дамичейки се мъчително с помощта на патерница. Дошъл срещу бесилката, болният му изчезнал, краката му стаяли твърдо, тълото му се изправило. Упоен от шакто, той вървял патерницата си и започнал да скача и теча.

Срѣли се, трупали се хората, питали: очуването безлично растѣло. Търсили дали черква, дали икона на нѣкой светец или икаквѣх кръст, не се намира близко, упрекиваши чудотворното явление; но нищо не се виждало освен ужасната бесилка. Пристигнали трети просяк; това била нещастникъ, съставен отъ неизвѣстна проказа. Той миналъ на свой редъ предъ бесилката и его го съвършено издѣржѣ.

Новината за това трояно чудо събитие, занесена въ града отъ патникъ, обзѣла всички жители въ града. Тѣзи трима просяци издѣкувани нимавайки предъ бесилката, събудили спомена за другъ просякъ, който тамъ била погребенъ; но никой не сиѣлъ още да води заключение.

Между злодейцитѣ, задържани въ градския затворъ се намиралѣ двама души, обвиня

ени въ много злодеяния, за кой-накой отъ които заслужавали смъртъ. Слухътъ, който обзѣвѣвалъ града, проникналъ чакъ въ тѣхния затворъ. Велика злодейцитѣ се погледнали, поблѣзнали, въздѣхнали; дуаъ ужасъ ги владежилъ. Този ужасъ, който не можалъ да се ерикрие,—привлѣгълъ вниманието на пазачитѣ. Нѣколко души изпуснали въ тѣхното смущение, предъизвикали разследване. Обвинениитѣ се признали и дали по убийството на Колонъ всички необходими подробности.

Сядатъ се звелъ основно съ дѣлото и решилъ да се върне пакъ върху присѣдата, произнесена срещу Колонъ.

Епископътъ на свой редъ се осведонилъ, разследвалъ, предъизвикалъ обществени молитви и най-сетне опредѣлилъ денъ за религиозното възтановаване честта на бедния Колонъ.

Въ казанна чесь се организираше процесъ.

Епископътъ пристигналъ следякъ отъ висшитѣ чиновници и отъ безкрѣйно число народъ на гроба и извършилъ съ тържествена червена служба, изравнѣто на трупа. Чудотворното тѣло било пренесено въ града при пѣне на тържествени химни и срѣдъ всеобща радостъ. Многобройнитѣ добрини предадени отъ Бога чрезъ невинността на просяка, не забавили да проследятъ негово и да накаратъ да се почита панетята му.

Поканете списанието на Вашитѣ другарчета и имъ го препорѣчайте!

РОДНАТА КЪЩА

Азъ обичамъ нашта къща
съсъ прозорчетѣ отъ вестникъ,
мална, бѣла като снѣгъ.
Вечеръ татко се завръща,
а по двора азъ съсь пѣсни
тичамъ бодъръ, веселъ, лекъ.

Вжтре жама готви, шета,
огъня прѣщи до нея
и искри на снопъ пидѣй,
а по нея баба крета
ту бърбори, ту се грѣе,
ту се мръши и се смѣй.

Ето слагатъ за вечери...
гостбата е вѣчно сжща —
топла питка, прѣзъ и лукъ.
Ще си хапнемъ, ще задремемъ
туй е нашта бедна къща,
всички сме израстли тукъ.

Димитъръ Гундовъ

ЕСЕНЬ ВЪ ГОРАТА

Когато есенъ трѣгнемъ съ баба
за лешинци и за цаѣта,
ти все обича да разправя
за чудесата на сѣята.

За алакове и параходи,
за чудни слѣнчеви страни,
а мене вѣчно тукъ ме води
по тѣзи пустни планини.

Ти ходила, видѣла всичко,
сега ме иска и да знай,
че нѣма топло слънце, птички
и че далечъ е месецъ май.

А мене ми се плаче вече
срѣдъ тая горска самота
и мисля, че е подалече
отъ туна въ тоя нѣтъ сафта.

Димитъръ Гундовъ